

ningerne for sig. Jeg maa sige, at jeg kan aldeles ikke anerkende dette. Det maa absolut være det mest naturlige, at man vurderer Ejendommen samlet. Det er noget, ethvert fornuftigt Menneske kan forstaa, at har jeg en Gaard, har jeg i og for sig ikke nogen Fornøjelse af Grunden, hvis der ikke ligger nogen Bygning paa den, og Bygningen vil jeg ikke have Fornøjelse af, hvis der ikke hører Jord til den. Naar de to Ting hører sammen, kan jeg have nogen Fornøjelse af det og maaske have noget ud af det, og saa er der maaske nogen Anledning til, at jeg skal svare nogen Skat af Ejendommen.

Da jeg sidst havde Ordet, fik jeg ikke omtalt det andet Lovforslag, som ogsaa er til Behandling her, hvorefter man nu vil bestemme, ligesom i Fjor, at den sidste Femtedel af Hartkornsskatten skal blive staaende, saa at den ikke overgaar til Ejendomsskyld. Mit Parti kan, som jeg ogsaa udtalte i Fjor, ikke være med til dette. I 1903 blev der vedtaget en Lov om Ejendomsskyld, hvorefter Hartkornsskatten gradvis i Løbet af en Aarrække helt skulde forsvinde og Ejendomsskylden herefter være Grundlag for Beskatningen. Jeg vil sige, at det maa have sin Forbliven ved det, man vedtog i 1903, vi fra vor Side kan ikke være med til at sætte det ud af Kraft. Nu ved jeg godt, at den højtærede Minister siger, at der bliver begaaet en stor Uretfærdighed ved at afskaffe Hartkornsskatten og gaa over til ren Ejendomsskyld. Tog man ikke det i Betragtning i 1903, da man netop bestemte, at det var hvert femte Aar, Overgangen skulde ske? Ellers ved jeg ikke, hvorfor man lavede det om den Gang. Det var vel, fordi man mente, der var en Uretfærdighed til Stede; som Samfundsforholdene havde udviklet sig, kunde Skatten ikke blive ved at hvile paa de rene Landbrugsejendomme, den maatte, som Udviklingen var foregaaet her i Landet, med Stationsbyer, der skød op, baseres paa et andet Grundlag. Men man vilde ikke gøre det for hurtigt, og derfor fordelte man Overgangen over en Snes Aar. Nu er det, man staaer op og siger, at der sker en Uretfærdighed derved. Det kan jeg imidlertid ikke anerkende, for Forholdet er jo kun en Fortsættelse af det, man vedtog og fandt retfærdigt den Gang. Fra mit Partis Side gjorde man den Gang opmærksom paa de Forskydninger, der vilde finde Sted, men ikke desto mindre mente man, at en saadan Forandring var det retfærdige, og at den derfor skulde foretages. Nu er man imidlertid fra visse Sider kommet til den Erkendelse, at den foretagne

Forandring i det hele taget er uretfærdig, og vil igen gaa tilbage til, at hele Skatten skal ligge paa Grunden, paa Jorden. Jeg er ikke af de mange Taler, der er holdt, siden vi sidste Uge begyndte at tale om denne Sag, blevet overbevist om, at det, jeg har fremført, har været forkert. Tværtimod, vil jeg næsten sige. Til det ærede Medlem Hr. Wilmann, der talte om Spøgelser, vil jeg sige, at ved Spøgelser forstaaer jeg noget, der viser sig for en, men som ikke eksisterer. Jeg vil dog sige, at det Forhold, jeg har talt om, at gaa over til den rene Jordbeskatning, er ikke noget, der kun eksisterer i Fantasiens Verden. Der er mangfoldige, der har gjort sig til Talsmænd herfor, ogsaa her i Tinget, og jeg ved, at ude paa Vælgermøderne har man fra forskellig Side villet overbyde hinanden i Udtalelser om, at selvfølgelig skulde man naa til den rene Grundbeskatning. Det er altsaa ikke et Spøgelse, det er Virkelighed, og man kan være ganske overbevist om, at hvis der ikke bliver holdt igen og den sunde Fornuft sejrer, vil man faa den rene Grundskyldsbeskatning og dermed Ekspropriation af Grunde og Landejendomme fra de Folk, i hvis Hænder de nu er, til Fordel for andre. Det er det, vi fra vor Side ikke kan gaa med til. Jeg skal ikke, saaledes som jeg har gjort adskillige Gange før, igen fremføre Argumenter for dette vort Synspunkt, men kun sige, at trods det ærede Medlem Hr. Pinholts Udtalelser er jeg alligevel Tilhænger af Bibeholdelse af Ejendomsskylden som eneste Skat, fordi der der er Tale om reelle Værdier, man vurderer, hvad der ikke er, naar man vurderer Jorden for sig og Bygningerne for sig; thi det er jo alligevel, som jeg sagde sidste Gang, tænkte Størrelser, man arbejder med, naar man vurderer Jorden for sig, idet man skal tænke sig, at den hører til noget andet end det, den i Virkeligheden hører til, og maaske skal have en helt anden Anvendelse, end den har i Øjeblikket. Og naar det ærede Medlem Hr. Pinholt taler om, at man aabner Vejen for en progressiv Beskatning ved at gaa over til den rene Ejendomsskyldbeskatning, vil jeg sige, at det tror jeg slet ikke, der kan være Tale om, jeg tror, det er Spøgelser, det ærede Medlem ser. Det ærede Medlem taler saaledes om, at med Ejendomsskylden som eneste Skat vil der blive gjort Krav paa større og større Afdrag. Jeg ved ikke, med hvilken Begrundelse det ærede Medlem siger dette. Naar man gør Afdraget bevægeligt, og naar man, som jeg paaviste, sidste Gang jeg havde Ordet, og som ogsaa det ærede Medlem Hr.